

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: L. Z., zastoupeného Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 6, 602 00 Brno, proti žalovanému Ministerstvu vnitra – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 13. 5. 2008, č. j. CPR-6853,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2008 zamítla Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť žalobce nepředložil náležitosti stanovené zákonem. Žalobce jednak nepředložil souhlas vlastníka nemovitosti s ubytováním cizince; potvrzení vystavené nájemkyní bytu je ve smyslu § 87i odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nedostatečné. Dále nebyl doložen ani nepřetržitý přechodný pobyt na území ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona: do doby nepřetržitého pobytu se totiž nezapočítává doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 13. 5. 2008, a napadené rozhodnutí potvrdila, přičemž se ve všem ztotožnila s orgánem I. stupně. K otázce podmínky podle § 87h odst. 1 písm. b) dodala, že doba, po kterou je cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, se nezapočítává do doby nepřetržitého přechodného pobytu, protože příslušné řízení je vedeno podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nikoli podle zákona č. 326/1999 Sb.

V žalobě proti rozhodnutí žalobce uvedl, že jím předložený doklad o souhlasu s ubytováním odpovídá zákonu, který naopak nestanoví žádné další požadavky vznášené správním orgánem. Nelze vyžadovat souhlas vlastníka s ubytováním, neboť mezi paní E. F. jako nájemkyní bytu a žalobcem nebyla uzavřena podnájemní smlouva. Žalobce nesouhlasí s tím, že souhlas s ubytováním v předmětu nájmu musí vždy vyslovit vlastník; bylo by proti smyslu nájemního vztahu, kdyby ubytování třetí osoby vždy vyžadovalo souhlas vlastníka (například v případě, kdyby nájemce navštívili jeho známí a

rozhodli se u něj zůstat několik dnů). K podmínce nepřetržitého pobytu na území žalobce uvedl, že se svou přítelkyní žije ve společné domácnosti po dobu více než jednoho roku, takže je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a na území ČR pobývá nepřetržitě po dobu více než dvou let – nejprve na základě víza k pobytu do 90 dnů za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, pak na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Žalobce nepobýval na území z titulu trvalého pobytu, nutně tedy jeho pobyt musel být pobytem přechodným; jiný druh pobytu právní úprava nezná. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 1. 2008 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. K žádosti posléze připojil prohlášení S. P., bytem V. 22, B., o tom, že žije s žalobcem, který je jejím druhem, ve společné domácnosti ve smyslu § 15a odst. 4 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.; potvrzení paní E. F., bytem V. 22, B., o souhlasu s ubytováním žalobce na této adrese; a evidenční list pro výpočet úhrady za užívání bytu, podle nějž je vlastníkem příslušného bytu na uvedené adrese statutární město B., městská část B. Usnesením ze dne 1. 2. 2008 přerušil správní orgán řízení a vyzval žalobce, aby k žádosti doložil cestovní doklad, doklad o nepřetržitém pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a doklad o zajištěném ubytování. Žalobce k výzvě předložil pouze cestovní doklad; v návaznosti na to byla jeho žádost zamítnuta.

Žaloba není důvodná.

Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, Policie vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že za nepřetržitý přechodný pobyt lze považovat pobyt na vízum nad 90 dnů, povolení k dlouhodobému pobytu a přechodný pobyt podle hlavy IVa (tj. pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území), a také předchozí trvalý pobyt; pobyt v rámci řízení o mezinárodní ochraně tu zákon podle správního orgánu nemá na mysli, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany není vedeno podle zákona č. 326/1999 Sb. Tento výklad však soud shodně se žalobcem nepovažuje za správný. Základním požadavkem, který citované ustanovení zákona obsahuje, je dlouhodobý nepřerušovaný pobyt na území; takovýmto pobytem však není jen některý z druhů pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., ale i legální pobyt žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území, který lze doložit vízem za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany udělovaným podle § 72 zákona o azylu. Ze zákona neplyne, že by *nepřetržitým přechodným pobytem na území* ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. musel být jen pobyt na některé z víz udělované podle zákona č. 326/1999 Sb.; naopak je tento pojem třeba chápat materiálně, tj. správní orgán by měl posuzovat nikoli to, podle jakého zákona cizinec získal pobytový titul, ale to, zda skutečně na území nepřetržitě a legálně pobýval. (Ostatně sama žalovaná přistupuje k výkladu z materiálního hlediska, a pomíjí hledisko formální, když uvádí, že za nepřetržitý *přechodný* pobyt lze považovat i předchozí *trvalý* pobyt.)

Takto k otázce přistupuje i směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle odstavce 6 její preambule by hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta měla být délka pobytu na území členského státu. Pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba se v zemi usídlila.

Do doby nepřetržitého přechodného pobytu měly tedy správní orgány v projednávané věci započít i dobu, po kterou žalobce oprávněně pobýval na území jako žadatel o mezinárodní ochranu. V tomto bodě je žaloba důvodná, a při hodnocení této otázky správní orgány pochybily.

Naproti tomu není důvodná námitka, která se týká dokladu o zajištění ubytování. Podle § 87i odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, se dokladem o zajištění ubytování podle odstavce 1 písm. d) rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu nebo úředně ověřený podpis na písemném potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ubytováním občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka; objekt ubytování musí

být podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a je podle stavebního zákona určen pro bydlení nebo individuální rekreaci. Úřední ověření se nevyžaduje, podepíše-li oprávněná osoba souhlas před orgánem policie.

Spor mezi žalobcem a správním orgánem není v tom, že by předložené písemné potvrzení ubytovatelky postrádalo formální náležitosti: i ze spisu je totiž zřejmé, že potvrzení paní E. F. o souhlasu s ubytováním žalobce v bytě na adrese V., B., je opatřeno jejím úředně ověřeným podpisem. To, že je paní Filová nájemkyní bytu, který je ve vlastnictví statutárního města B., resp. městské části B., z ní však ještě samo o sobě nečiní *osobu oprávněnou* k souhlasu s ubytováním žalobce ve smyslu § 87i odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Nelze souhlasit se žalobním tvrzením, podle něž nelze na souhlas s ubytováním klást obsahové požadavky, které nejsou stanoveny přímo v zákoně: je totiž třeba vycházet ze smyslu a účelu náležitosti, již je doklad o zajištění ubytování. Cizinec tak má při podávání žádosti o povolení k trvalému pobytu prokázat, že má zajištěno ubytování nikoli pouze krátkodobé, a pokud už nemá k označenému objektu přímý právní vztah (tedy není vlastníkem či nájemcem), že mu aspoň v užívání bytu nebrání žádná právní překážka.

Soud nesouhlasí s žalobní argumentací, podle něž by bylo proti smyslu nájemního vztahu, pokud by nájemce musel vždy při ubytování třetí osoby vyžadovat souhlas vlastníka – např. v situaci, kdy u něj na několik dní zůstanou na návštěvě známí. Žalobce jakožto cizinec, který má mít na území – jako jednu z podmínek pro povolení trvalého pobytu – zajištěno ubytování, totiž nelze srovnávat s návštěvou, která má své zázemí někde jinde a skutečně se jen na pár dnů zdrží. Ubytovaní, které si má zajistit žadatel o povolení k trvalému pobytu, má naopak mít trvalejší charakter – takový cizinec nemá být v místě svého ubytování pouhou „návštěvou“, ale předpokládá se u něj úmysl zdržovat se v místě ubytování dlouhodobě. V této věci však nebylo prokázáno, že takovémuto případnému úmyslu žalobce nic nebrání. Paní F. nemůže užívat byt libovolným způsobem, neboť je pouhou nájemkyní, nikoli vlastníkem; nic na tom nemění ani skutečnost, že mezi ní a žalobcem nebyla uzavřena podnájemní smlouva a že žalobce jí neposkytuje za ubytování žádné plnění. Nájemce jistě může u sebe na několik dní ubytovat návštěvu, aniž by o tom vlastník musel vědět; v najatém bytě však u něj nemůže dlouhodobě bydlet osoba (byť i za ubytování neplatila) bez vědomí vlastníka (ostatně pokud by nájemce neoznámil ve smyslu § 689 odst. 2 do 15 dnů pronajímateli veškeré změny v počtu osob, které žijí s nájemcem v bytě, byl by to důvod pro výpověď nájmu). Správní orgán proto právem požadoval, aby žalobce doložil i souhlas vlastníka bytu, nejen souhlas nájemkyně.

Tento výklad není v rozporu s § 99 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., kterého se žalobce dovolává v žalobě a podle něž se ubytováním pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem. Je celkem lhostejné, na jakém základě žalobce užívá byt, jehož nájemkyní je paní F.; i kdyby jej však užíval bez uzavření smlouvy, pouze z pozice rodinného příslušníka S. P., je třeba, aby s tím souhlasil i vlastník bytu; i to musí být v řízení ve věci povolení k trvalému pobytu doloženo.

V hodnocení náležitosti podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (minimálně dvoutletý nepřetržitý přechodný pobyt na území) tedy správní orgány pochybily – v tomto ohledu totiž žalobcova žádost netrpěla vadami, resp. potřebná náležitost byla doložena. Nebylo však řádně doloženo ve smyslu § 87i odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., že má žalobce zajištěno ubytování; i tato jediná vada dostačovala k tomu, aby správní orgán zamítl žalobcovu žádost pro nedoložení náležitostí.

Ačkoli se tedy soud ztotožnil s postupem správního orgánu jen zčásti, neměl důvod rušit napadené rozhodnutí; žalobu proto zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 29. prosince 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková